

De Haasnootjes in Addis Abeba

Nieuwsbrief nr. 8

oktober 1997

De geboorte van Desta was voor ons natuurlijk de belangrijkste gebeurtenis van de afgelopen tijd. We zijn erg blij met hem; het is een mooi en rustig jongetje. We vertellen u in deze brief wat meer over de bevalling (we kregen daar namelijk nogal wat vragen over!). Aan de achterkant vindt u een opmerkelijk verhaal over de verspreiding van het Evangelie in Ethiopië - en specifiek in het Shakicho gebied.

Geen thuisbevalling

Kan ik echt nog wel een weekendje weg?, vroeg de verloskundige die ons begeleidde op 10 september. Ja natuurlijk, zeiden wij, we hebben nog twee weken te gaan! Maar Desta dacht daar wat anders over... Op 11 september (Ethiopisch Nieuwjaar) begonnen de weeën bij Mirjam. We laten u verder meelesen in ons dagboek. Eerst is Mirjam aan het woord: "Ik had zo graag thuis willen bevallen, maar omdat de verloskundige weg was, moesten we nu naar de Brass kliniek. Hier hadden we ons niet op ingesteld! Jaap gaat van alles opzoeken, en ik maak met de grote broers het bedje op. Dan gaan de broers naar bed, en regelen we oppas.

Naar de kraamkliniek

We pakken wat spullen en vertrekken naar de kliniek. Rond half 9 ('s avonds) zijn we bij de Brass. Als de bewaker wat twijfelachtig kijkt als we met de auto naar binnen willen rijden, zegt Jaap in het Amhaars: 'De baby komt eraan!' en dan maakt hij gauw het hek open. Eerst naar de receptie, waar de staf nieuwjaars-indjerra zit te eten. Ze vragen of ik mee wil eten - nou, daar heb ik niet zoveel zin in. De papieren worden gepakt en we gaan naar de onderzoekskamer. Of Jaap erbij wil zijn - natuurlijk! Krap 3 cm. ontsluiting. De dokter zegt dat het een kleintje wordt. We gaan naar een kamer waar we wachten totdat ik naar de verloskamer kan. Het schiet echter niet erg op. Dan opeens, om 10 over half 12 breken de vliezen. Nu gaat het wel snel en mogen we naar een andere ruimte, dichterbij de verloskamer. Korte tijd later mag ik naar de verloskamer en om half 1 's nachts

wordt de baby geboren. Voor ons op 12 september, voor de Ethiopische tijdsrekening nog een nieuwjaarsdag-kindje (de nieuwe dag begint hier 6.00 's morgens). De dokter houdt hem op z'n kop en knipt de navelstreng door. Ik wil hem gauw vasthouden! Een jongetje - Desta Marc - wat zijn we blij dat hij er is! De zusters staan wat gek te kijken, wat nu? Ja, zegt de dokter, daar vraagt ze om - ze zijn niet gewend dat de moeder eerst even haar kind wil knuffelen. Dan neemt een zuster hem mee om hem aan te kleden en te wegen. 3 kilo en 49 cm. dus de dokter had gelijk, een klein mooientje. De dokter vraagt nog of Jaap er ook bij was toen Joël en Jesse geboren werden. Hij vindt ons wel gekke mensen denk ik. Dan gaan we naar boven, naar bed. Desta mag lekker bij me liggen, en Jaap gaat naar huis."

Een enthousiaste bewaker

Jaap vervolgt: "Toen ik om half twee 's nachts het ziekenhuis verliet, kwam de bewaker op me af met een vragende blik. We hebben een zoon!, vertel ik hem. Hij wordt ontzettend enthousiast en het lijkt erop dat hij me wil gaan omhelzen (wat hier op zich normaal is). Dat vond hij blijkbaar toch iets te overdreven en daarom pakt hij m'n hand en kust die (is ook niet gek hier) en feliciteert me. Tot onze grote verbazing stond hij de volgende morgen voor de deur van onze kamer in de kliniek ons nogmaals te groeten en te vragen hoe moeder en kind het maken. We weten niet of hij bij iedereen zo enthousiast is, maar wij vonden het wel bijzonder van een bewaker bij een kraamkliniek!"

'Het onstuitbare Evangelie in Ethiopië'*

door Harold Kurtz

Afgelopen november [waarschijnlijk 1996, JAH] bezocht ik het Shakicho volk in West-Ethiopië. Als zendingsorganisatie hadden we deze groep bereikt door middel van een netwerk van landingsbanen. Zo begonnen we onder hen medisch werk gepaard aan de verkondiging van het Evangelie. Vanwege allerlei praktische omstandigheden was er echter geen respons gekomen. Maar juist voordat de communistische revolutie [in 1974, JAH] ons gebod het gebied te verlaten, werd dit gedeelte van Ethiopië 'geraakt' door een charismatische opwekking. Deze opwekking bleef bestaan dwars door deze vreselijke periode [van de revolutie] heen. De opwekking onder het Shakicho volk ontstond aanvankelijk door studenten die geraakt waren door het Evangelie. Ik was overweldigd toen ik de eerste keer na jaren terugkeerde. Wat ik zag was dat het Evangelie niet te stuiten is! Overal in het gebied zijn kerken, en nieuwe kerken worden zo snel geplant, dat de Ethiopische Evangelische Kerk Mekane Yesus het niet bij kan houden. Er zijn geen predikanten, alleen leken die hun vreugde van het verlost zijn van de toverdokter met anderen delen. Mensen zijn vrijgemaakt van angst voor een wereld die door geesten wordt beheerst. Ze zijn nu vrije mensen die Jezus volgen. Hij heeft hen gered vanuit de donkerheid van hun bestaan om verder te leven met hoop. De boodschap dat Jezus is gekomen vanuit de hemel met de macht over alle geesten en dat God iedereen liefheeft en dat Hij hen roept tot een leven van liefde, is ontvangen als Goed Nieuws voor de

gehele maatschappij. Op dit nieuws hebben ze altijd gehoopt. [...]

Ik bezocht hun grootste kerk die meer dan duizend mensen kan herbergen. De kerk bevindt zich in een dicht bosgebied van hoge koffiestruiken en ander gebladerte. Terwijl ik met de mensen sprak, zag ik een grote drum in een hoek van de kerk staan. "Hebben jullie liederen in de eigen taal?", zo vroeg ik hen. "Jazeker", antwoordden ze, "we componeren onze eigen liederen voor de kerkdienst". Ze haalden de drum en zongen voor me, terwijl ze in hun handen klapten en hun lichaam bewogen om zo hun vreugde over God uit te zingen. **Het Evangelie is onstuitbaar in het Shakicho gebied** - het is niet te beheersen door zendingen, niet door predikanten of door leiders van naburige bevolkingsgroepen! De kerk groeit onder hele gewone mensen en in de eigen cultuur van de Shakicho mensen, zoals God het heeft bedoeld.

Helaas hebben ze echter nog geen Bijbel in hun moedertaal. Veel van de Shakicho's zijn tweetalig, dus ze hebben een [Amhaarse, JAH] Bijbel die ze kunnen lezen en begrijpen. Zo kunnen ze - tot op zekere hoogte - nagaan welke culturele uitdrukkingen in overeenstemming zijn met wat Jezus leerde, en welke veranderd moeten worden om aan de bijbelse maatstaf te voldoen. **De Shakicho's hebben een verzoek ingediend voor een bijbelvertaler die in het gebied komt wonen en die het vertaalwerk kan beginnen. We hopen dat hun verzoek snel kan worden ingewilligd.**

* Dit is een gedeelte uit een artikel van Harold Kurtz met als titel: 'The Word of God in the Mother Tongue, The Life of Faith in the Mother Culture'. Dit artikel is verschenen in het blad 'Presbyterian Global Prayer Digest', 1997. Harold Kurtz werkte vele jaren als zending in Ethiopië voor de 'Presbyterian Church USA'.

Hartelijke groeten van Mirjam, Jaap, Joël, Jesse & Desta Haasnoot